Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (kaheksas koda laiendatud koosseisus)

17. juuli 2024*

Majandus- ja rahaliit – Pangandusliit – Krediidiasutuste ja teatavate investeerimisühingute ühtne kriisilahenduskord – Ühtne kriisilahendusfond – Kriisilahendusnõukogu otsus 2021. aasta *ex ante* osamaksete arvutamise kohta – Põhjendamiskohustus – Õigus olla ära kuulatud – Õiguskindlus – Tõhus kohtulik kaitse – Õigusvastasuse vastuväide – Kohtuotsuse mõju ajaline piirang

Kohtuasjas T-402/21,

UniCredit Bank AG, asukoht München (Saksamaa), esindajad: advokaadid F. Schäfer, H. Großerichter, F. Kruis ja N. Bartmann,

hageja,

versus

Ühtne Kriisilahendusnõukogu (SRB), esindajad: J. Kerlin, C. Flynn ja D. Ceran, keda abistasid advokaadid G. Coppo, S. Reinart ja K. Bongs,

kostja,

keda toetavad

Euroopa Parlament, esindajad: U. Rösslein, M. Menegatti ja G. Bartram,

ja

Euroopa Liidu Nõukogu, esindajad: J. Bauerschmidt, J. Haunold ja A. Westerhof Löfflerová,

menetlusse astujad,

ÜLDKOHUS (kaheksas koda laiendatud koosseisus),

koosseisus: president A. Kornezov, kohtunikud G. De Baere, D. Petrlík (ettekandja), K. Kecsmár ja S. Kingston,

kohtusekretär: ametnik S. Jund,

arvestades menetluse kirjalikku osa,

* Kohtumenetluse keel: saksa.

arvestades 2. märtsi 2023. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

kohtuotsuse [1]

1 Hageja UniCredit Bank AG palub ELTL artikli 263 alusel esitatud hagis, et teda puudutavas osas tühistataks Ühtse Kriisilahendusnõukogu (edaspidi „kriisilahendusnõukogu“) 14. aprilli 2021. aasta otsus SRB/ES/2021/22 ühtsesse kriisilahendusfondi tehtavate 2021. aasta *ex ante* osamaksete arvutamise kohta (edaspidi „vaidlustatud otsus“).

[…]

III. Poolte nõuded

19 Hageja palub Üldkohtul:

– tühistada vaidlustatud otsus ja selle lisad teda puudutavas osas;

– mõista kohtukulud välja kriisilahendusnõukogult.

20 Kriisilahendusnõukogu palub Üldkohtul:

– jätta hagi põhjendamatuse tõttu rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt;

– teise võimalusena jätta vaidlustatud otsuse tühistamise korral selle otsuse tagajärjed kehtima kuni selle asendamiseni või vähemalt kuueks kuuks alates lõpliku kohtuotsuse kuupäevast.

21 Euroopa Parlament palub Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata osas, milles tuginetakse määruse nr 806/2014 ja direktiivi 2014/59 õigusvastasuse vastuväitele;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

22 Euroopa Liidu Nõukogu palub Üldkohtul:

– jätta hagi põhjendamatuse tõttu rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

IV. Õiguslik käsitlus

[…]

[1] Esitatud on üksnes käesoleva kohtuotsuse need punktid, mille avaldamist peab Üldkohus otstarbekaks.

B. Väited, milles käsitletakse vaidlustatud otsuse õiguspärasust

[…]

2. Teine väide, et rikutud on olulisi menetlusnorme ELTL artikli 263 teise lõigu tähenduses ja õigust heale haldusele, kuna vaidlustatud otsus ei ole piisavalt põhjendatud, nagu on nõutud ELTL artikli 296 teises lõigus ja harta artikli 41 lõike 2 punktis c

80 Teine väide jaguneb seitsmeks osaks.

[…]

b) Esimene osa, mis puudutab teatavate riskinäitajate arvesse võtmata jätmist

95 Hageja väidab, et kriisilahendusnõukogu ei ole piisavalt esitanud põhjusi, miks ta ei kohaldanud 2021. aasta osamakseperioodi *ex ante* osamaksete arvutamisel riskinäitajaid „stabiilse netorahastuse kordaja“ (edaspidi „näitaja NSFR“) ning „finantsinstitutsiooni hoitavad [omavahendite ja kõlblike kohustuste miinimumnõuet] ületavad omavahendid ja kõlblikud kohustused“ (edaspidi „näitaja MREL“ või „MREL“) ning delegeeritud määruse 2015/63 artikli 6 lõike 5 esimese lõigu punktis a osutatud riski alamnäitajaid „keerukus“ ja „kriisilahenduskõlblikkus“.

96 Kriisilahendusnõukogu vaidleb hageja argumentidele vastu.

97 Kõigepealt tuleb märkida, et delegeeritud määruse 2015/63 artikli 20 lõikes 1 on ette nähtud, et „[k]ui vaatlusaluse aasta suhtes kohaldatav järelevalveliste aruannete nõue, millele on osutatud [selle delegeeritud määruse] artiklis 14, ei hõlma [nimetatud delegeeritud määruse] II lisas osutatud konkreetse näitajaga seoses nõutud teavet, ei kohaldata seda riskinäitajat seni, kuni kõnealune järelevalveliste aruannete nõue muutub kohaldatavaks“.

98 Käesolevas asjas märkis kriisilahendusnõukogu vaidlustatud otsuse põhjendustes 21–29, et ta ei kohaldanud näitajaid NSFR ja MREL ega alamnäitajaid „keerukus“ ja „kriisilahenduskõlblikkus“, kuna selle otsuse vastuvõtmise ajal ei olnud nende riskinäitajate ja riski alamnäitajate alusel nõutav teave kõigi finantsinstitutsioonide jaoks ühtlustatud kujul kättesaadav.

99 Konkreetsemalt märkis kriisilahendusnõukogu seoses näitajaga NSFR, et „[liidus] ei ole siduvalt kohaldatav ükski näitajat NSFR puudutav ühtlustatud norm ning seetõttu ei [olnud tal] võimalik riiklikul tasandil näitajaid kindlaks määrata“. Mis puudutab näitajat MREL, siis täpsustas kriisilahendusnõukogu, et „kuna üldiselt rakendati MRELiga seotud nõudeid järk-järgult, ei [olnud tal] andmeid, mis võimaldanuks tal seda näitajat kohaldada iga [kriisilahendusfondi] makseid tegeva finantsinstitutsiooni tasandil“. Mis puudutab alamnäitajaid „keerukus“ ja „kriisilahenduskõlblikkus“, siis märkis kriisilahendusnõukogu, et „aruandeaasta 2019 suhtes ei [olnud] [nende alamnäitajate] kohta nõutavad andmed kõigi osalevate liikmesriikide finantsinstitutsioonidele ühtlustatud kujul kättesaadavad“.

100 Selline põhjendus võimaldab hagejal mõista põhjuseid, miks kriisilahendusnõukogu ei kohaldanud asjakohaseid riskinäitajaid ja alamnäitajaid, ning see vastab järelikult eespool punktides 82 ja 83 viidatud kohtupraktikas esitatud nõuetele.

101 Hageja argumendid ei sea seda järeldust kahtluse alla.

102 Esiteks tuleb väärale eeldusele tuginemise tõttu tagasi lükata hageja argument, et kriisilahendusnõukogu oleks pidanud vaidlustatud otsuses selgitama põhjuseid, miks ta leidis, et tal on kaalutlusõigus, mis võimaldab tal jätta näitajad NSFR ja MREL ning alamnäitajad „keerukus“ ja „kriisilahenduskõlblikkus“ kohaldamata. Nimelt tuleneb delegeeritud määruse 2015/63 artikli 20 lõike 1 sõnastusest endast, et kriisilahendusnõukogul ei ole kaalutlusõigust jätta riskinäitaja kohaldamata, sest kui selles sättes nimetatud tingimused on täidetud, on ta kohustatud seda näitajat mitte arvesse võtma.

103 Teiseks väidab hageja, et vaidlustatud otsuses esitati teatud „faktilisi kinnitusi“, mis puudutavad asjaomaste riskinäitajate ja alamnäitajate kohaldamata jätmist ja mille õigsust ei saa hageja ega liidu kohtud kontrollida. Hageja ei tõenda aga, kuidas vaidlustatud otsuses esitatud kinnitused, mis on väidetavalt „faktilised“, takistasid tal mõista põhjusi, miks asjaomaseid riskinäitajaid ja alamnäitajaid ei kohaldatud, seda enam, et vaidlustatud otsus sisaldab selles küsimuses piisavaid selgitusi, nagu on märgitud eespool punktides 98 ja 99.

104 Kolmandaks väidab hageja sisuliselt, et kriisilahendusnõukogu ei esitanud vaidlustatud otsuses põhjuseid, miks ta ei võtnud arvesse Saksamaal kättesaadavaid riskinäitajaid, et arvutada välja tema *ex ante* osamakse see protsent, mis määratakse kindlaks riiklikul tasandil. Sellised selgitused on siiski vajalikud, kuna delegeeritud määruse 2015/63 artikli 20 lõike 1 kohaselt koostoimes sama delegeeritud määruse artikli 14 lõigetega 3 ja 6 tuleb riskinäitajat arvesse võtta, kui riigisisese õiguse kohaselt tuleb kohaldada selle näitajaga seotud järelevalvelise aruandluse nõudeid.

105 Sellega seoses tuleneb eespool punktis 83 viidatud kohtupraktikast, et põhjenduse piisavust ei tule hinnata mitte ainult vaidlustatud otsuse sõnastust, vaid ka selle konteksti ja kõiki asjaomast valdkonda reguleerivaid õigusnorme silmas pidades ning eelkõige lähtudes huvist, mis aktist puudutatud isikutel võib olla selgituste saamiseks.

106 Mis puudutab näitaja NSFR kohaldamist, siis selgitas kriisilahendusnõukogu vaidlustatud otsuse põhjenduses 23 koostoimes selle otsuse III lisa punktiga 31, et „[ta ei suutnud] kindlaks teha näitajaid riiklikul tasandil“, kuna ta pidas selle näitajaga seotud järelevalvelise aruandluse nõudeid puudulikeks. Samuti nähtub sisuliselt selle otsuse põhjendusest 25 koostoimes otsuse III lisa punktidega 32 ja 33, et kriisilahendusnõukogul ei olnud riiklikul tasandil kogutud andmeid, mis oleksid tal võimaldanud kohaldada MREL näitajat, kuna kriisilahendusasutused hakkasid kohaldama selle näitajaga seotud nõudeid järk-järgult.

107 Seda arvestades esitas kriisilahendusnõukogu piisavalt põhjendusi selgitustega, miks näitajate NSFR ja MREL kohaldamiseks vajalikud andmed ei olnud riigi tasandil kättesaadavad.

108 Edasi, vaidlustatud otsuse III lisa punktis 32 on märgitud, et riski alamnäitajate „keerukus“ ja „kriisilahenduskõlblikkus“ kindlaksmääramine sõltub paljuski finantsinstitutsioonide kriisilahenduse kavandamisest, mis viitab seega riski alamnäitajate seotusele kriisilahenduse kavade koostamisega.

109 Ent informeeritud ettevõtjana pidi hageja teadma, et kriisilahendusasutused ei olnud koostanud selliseid kavasid kõigi selliste finantsinstitutsioonide jaoks, kes on kohustatud *ex ante* osamakseid tasuma, nagu märgib kriisilahendusnõukogu kostja vastuses ja vasturepliigis, ilma et talle oleks vastu vaieldud, ning et järelikult ei olnud neid kavasid kõigi Saksamaal asuvate finantsinstitutsioonide jaoks lõpuni välja töötatud. Hagejal oli seega võimalik mõista, et kuna

kõigi Saksa finantsinstitutsioonide jaoks ei olnud koostatud kriisilahenduse kavasid, ei olnud kriisilahendusnõukogu käsutuses riigi tasandil kogutud piisavaid andmeid riski alamnäitajate „keerukus“ ja „kriisilahenduskõlblikkus“ kohaldamiseks.

110 Lõpuks tuleb väärale eeldusele tuginemise tõttu tagasi lükata hageja argument, et kriisilahendusnõukogu oleks pidanud selgitama põhjuseid, miks ta ei kohandanud võrreldavale tasemele andmeid, mida ei kogutud kogu liidus ühetaoliselt. Nimelt ei ole delegeeritud määruse 2015/63 artikli 20 lõikes 1 nõutud, et kriisilahendusnõukogul tuleb mingil viisil kohandada andmeid, mida ei ole kogutud ühte moodi.

111 Neil asjaoludel tuleb teise väite esimene osa tagasi lükata.

c) Teine osa, mis puudutab aasta sihttaseme põhjendamist

112 Hageja väidab, et kriisilahendusnõukogu esitatud põhjendused ei võimalda mõista, miks ta määras 2020. aastal aasta sihttasemeks ühe kaheksandiku 1,35%-st kõigi finantsinstitutsioonide tagatud hoiustest. Eelkõige ei selgitanud kriisilahendusnõukogu, kuidas ta oli analüüsinud komisjoni Teadusuuringute Ühiskeskuse (edaspidi „JRC“) koostatud ärimudelit, mille eesmärk oli prognoosida tagatud hoiuste ja kogu hoiuste summa kasvumäära pangandusliidus algsel perioodil. Samuti ei ole kriisilahendusnõukogu selgitanud, kuidas kasutati tagatud hoiuste kasvu eri stsenaariumide ja lõpliku sihttaseme simulatsioonimudelit.

113 Kriisilahendusnõukogu väidab, et vaidlustatud otsuse põhjendustes 35–48 ja III lisa punktides 46–84 on aasta sihttaseme kindlaksmääramise samme ja selles arvesse võetavaid tegureid kirjeldatud selgelt ja täpselt. Lisaks nähtub selle otsuse põhjendusest 40, et JRC ökonomeetriline modelleerimine põhines sarnaselt kriisilahendusnõukogu hinnanguga varasematel andmetel hoiuste ja tagatud hoiuste kohta ning et kõigi finantsinstitutsioonide tagatud hoiuste pideva kasvu suundumus on leidnud kinnitust. Lisaks hõlmas kriisilahendusnõukogu kasutatud simulatsioonimudel nii laia vahemikku, et oli ilmne, et see mudel oli vaid otsustusprotsessi üks etapp.

114 Kõigepealt tuleb meelde tuletada, et vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 69 lõikele 1 peavad kriisilahendusfondi kasutatavad rahalised vahendid saavutama algse perioodi lõpuks lõpliku sihttaseme, mis on vähemalt 1% kõigi osalevate liikmesriikide territooriumil tegevusloa saanud finantsinstitutsioonide tagatud hoiuste summast.

115 Määruse nr 806/2014 artikli 69 lõike 2 kohaselt jaotatakse *ex ante* osamaksed algsel perioodil ajaliselt võimalikult ühtlaselt, kuni saavutatakse eespool punktis 114 viidatud lõplik sihttase, kuid võttes nõuetekohaselt arvesse majandustsükli faasi ja mõju, mida protsüklilised osamaksed võivad avaldada finantsinstitutsioonide finantsseisundile.

116 Määruse nr 806/2014 artikli 70 lõikes 2 on täpsustatud, et kõigi kriisilahenduskorras osalevate liikmesriikide territooriumil tegevusloa saanud finantsinstitutsioonide tasutavad osamaksed ei ületa 12,5% lõplikust sihttasemest.

117 *Ex ante* osamaksete arvutamise meetodi kohta on delegeeritud määruse 2015/63 artikli 4 lõikes 2 sätestatud, et kriisilahendusnõukogu määrab nende summa kindlaks aasta sihttaseme alusel, võttes arvesse lõplikku sihttaset, ning eelmise aasta tagatud hoiuste keskmise summa alusel, mis arvutatakse kord kvartalis kõigi osalevate liikmesriikide territooriumil tegevusloa saanud finantsinstitutsioonide jaoks.

118 Nagu nähtub vaidlustatud otsuse põhjendusest 48, määras kriisilahendusnõukogu käesolevas asjas 2021. aasta osamakseperioodi aasta sihttasemeks 11 287 677 212,56 eurot.

119 Vaidlustatud otsuse põhjendustes 36 ja 37 selgitas kriisilahendusnõukogu sisuliselt, et aasta sihttase tuleb kindlaks määrata analüüsi alusel, milles käsitletakse tagatud hoiuste muutust eelmiste aastate jooksul ja kõiki asjakohaseid majandusolukorra muutusi, ning analüüsi alusel, milles käsitletakse tegevustsükli faasiga seotud näitajaid ja protsükliliste osamaksete mõju finantsinstitutsioonide finantsseisundile. Seejärel pidas kriisilahendusnõukogu kohaseks määrata kindlaks koefitsient, mis põhines sellel analüüsil ja ühtse kriisilahendusfondi käsutuses olevatel rahalistel vahenditel (edaspidi „koefitsient“). Kriisilahendusnõukogu kohaldas seda koefitsienti ühele kaheksandikule 2020. aastal tagatud hoiuste keskmisest summast, et arvutada aasta sihttase.

120 Kriisilahendusnõukogu esitas koefitsiendi kindlaksmääramiseks kasutatud arvutuskäigu vaidlustatud otsuse põhjendustes 38–47.

121 Vaidlustatud otsuse põhjenduses 38 konstateeris kriisilahendusnõukogu jätkuvat suundumust kõigi osalevate liikmesriikide finantsinstitutsioonide tagatud hoiuste summa suurenemise suunas. Täpsemalt oli nende hoiuste keskmine summa, arvutatuna kord kvartalis, 2020. aasta puhul 6,689 triljonit eurot.

122 Vaidlustatud otsuse põhjendustes 40 ja 41 kirjeldas kriisilahendusnõukogu tagatud hoiuste prognoositavat muutust algse perioodi kolme ülejäänud aasta jooksul, st aastatel 2021–2023. Tema hinnangul jäi tagatud hoiuste aastane kasvumäär kuni esialgse perioodi lõpuni vahemikku 4–7%.

123 Vaidlustatud otsuse põhjendustes 42–45 andis kriisilahendusnõukogu hinnangu tegevustsükli etapile ja võimalikule protsüklilisele mõjule, mida *ex ante* osamaksed võivad avaldada finantsinstitutsiooni finantsseisundile. Ta märkis, et oma hinnangus võttis ta arvesse mitut näitajat, nagu komisjoni sisemajanduse koguprodukti kasvuprognoos ja Euroopa Keskpanga (EKP) sellekohased prognoosid või erasektori krediidivoog protsendina sisemajanduse koguproduktist.

124 Vaidlustatud otsuse põhjenduses 46 järeldas kriisilahendusnõukogu, et kuigi on mõistlik eeldada, et pangandusliidus jätkub tagatud hoiuste kasv, on kasvutempo aeglasem kui 2020. aastal. Sellega seoses märkis kriisilahendusnõukogu vaidlustatud otsuse põhjenduses 47, et tulevaste aastate suhtes, st kuni 2023. aastani, kasutas ta tagatud hoiuste kasvumäärade puhul „ettevaatlikku lähenemisviisi“.

125 Neid kaalutlusi arvestades määras kriisilahendusnõukogu vaidlustatud otsuse põhjenduses 48 koefitsiendiks 1,35%. Seejärel arvutas ta aasta sihttaseme summa, korrutades 2020. aastal tagatud hoiuste keskmise summa selle koefitsiendiga ja jagades selle arvutuse tulemuse kaheksaga järgmise matemaatilise valemi alusel, mis on esitatud vaidlustatud otsuse põhjenduses 48:

„Siht_0 [aasta sihttaseme summa] = Tagatud hoiused kokku_{2020} * 0,0135 * ⅛ = 11 287 677 212,56 eurot“.

126 Kohtuistungil kinnitas kriisilahendusnõukogu siiski, et ta määras 2021. aasta osamakseperioodiks aasta sihttaseme kindlaks järgmiselt.

127 Esiteks määras kriisilahendusnõukogu prognoosiva analüüsi põhjal kõigi osalevate liikmesriikide territooriumil tegevusloa saanud finantsinstitutsioonide tagatud hoiuste summaks esialgse perioodi lõpus ligikaudu 7,5 triljonit eurot. Selle summani jõudmiseks võttis kriisilahendusnõukogu arvesse tagatud hoiuste keskmist summat 2020. aastal, milleks oli 6,689 triljonit eurot, tagatud hoiuste aastast kasvumäära 4% ning esialgse perioodi lõpuni veel alles jäänud osamakseperioodide arvu, milleks oli kolm perioodi.

128 Teiseks arvutas kriisilahendusnõukogu vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 69 lõikele 1 sellest 7,5 triljonist eurost 1%, et saada lõpliku sihttaseme hinnanguline summa, mis pidi saavutatama 31. detsembriks 2023 ja mis oli ligikaudu 75 miljardit eurot.

129 Kolmandaks arvas kriisilahendusnõukogu viimati nimetatud summast maha rahalised vahendid, mis olid kriisilahendusfondil juba 2021. aastal, st ligikaudu 42 miljardit eurot, ning sai tulemuseks summa, mis tuli veel maksta ülejäänud osamakseperioodidel enne esialgse perioodi lõppu, s.o aastatel 2021–2023. See summa oli ligikaudu 33 miljardit eurot.

130 Neljandaks jagas kriisilahendusnõukogu viimati nimetatud summa kolmega, jaotades selle ühetaoliselt kolme ülejäänud osamakseperioodi vahel. Aasta sihttasemeks 2021. aasta osamakseperioodi suhtes määrati seega eespool punktis 118 nimetatud summa ehk ligikaudu 11,287 miljardit eurot.

131 Kriisilahendusnõukogu kinnitas kohtuistungil ka, et ta oli avalikustanud teabe selle kohta, millel eespool punktides 127–130 kirjeldatud meetod põhines ja mis võimaldas hagejal mõista meetodit, mille alusel aasta sihttase kindlaks määrati. Eelkõige täpsustas ta, et 2021. aasta mais – st pärast vaidlustatud otsuse vastuvõtmist, kuid enne käesolevas asjas hagi esitamist – avaldas ta oma veebisaidil teabelehe pealkirjaga „Fact Sheet 2021“ (edaspidi „teabeleht“), milles oli märgitud lõpliku sihttaseme hinnanguline summa. Samuti kinnitas kriisilahendusnõukogu, et kriisilahendusfondis kasutada olevate rahaliste vahendite summa oli kättesaadav ka tema veebisaidil ja muude avalike allikate kaudu ning seda ammu enne vaidlustatud otsuse vastuvõtmist.

132 Selleks et analüüsida, kas kriisilahendusnõukogu täitis oma põhjendamiskohustust aasta sihttaseme kindlaksmääramisel, tuleb kõigepealt meenutada, et põhjenduse puudumine või ebapiisav põhjendamine kujutab endast avalikul huvil põhinevat väidet, mille liidu kohus võib tõstatada või mille ta koguni peab tõstatama omal algatusel (vt 2. detsembri 2009. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Iirimaa jt, C-89/08 P, EU:C:2009:742, punkt 34 ja seal viidatud kohtupraktika). Järelikult võib Üldkohus arvesse võtta või tal isegi tuleb arvesse võtta ka muid põhjenduste puudusi kui need, millele viitab hageja, ja seda muu hulgas siis, kui need ilmnevad menetluse käigus.

133 Sel eesmärgil kuulati pooled menetluse suulises osas ära kõigi vaidlustatud otsuse aasta sihttasemete kindlaksmääramist puudutavate põhjendamisvigade teemal. Täpsemalt kirjeldas kriisilahendusnõukogu, kellele esitati konkreetselt ja mitu korda selle kohta küsimusi, samm-sammult meetodit, mida ta tegelikult 2021. aasta osamakseperioodi suhtes aasta sihttaseme kindlaksmääramisel järgis, nagu seda on kirjeldatud eespool punktides 127–130.

134 Mis puudutab seejärel põhjendamiskohustuse sisu, siis tuleneb kohtupraktikast, et liidu institutsiooni või organi tehtud otsuse põhjendustes peavad eelkõige puuduma vastuolud, et asjaomastel isikutel oleks võimalik teada saada selle otsuse tegelikke põhjusi, et kaitsta oma õigusi pädevas kohtus, ja et viimane saaks teostada kontrolli (vt selle kohta 10. juuli 2008. aasta

kohtuotsus Bertelsmann ja Sony Corporation of America *vs*. Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, punkt 169 ja seal viidatud kohtupraktika; 22. septembri 2005. aasta kohtuotsus Suproco *vs*. komisjon, T-101/03, EU:T:2005:336, punktid 20 ja 45–47, ja 16. detsembri 2015. aasta kohtuotsus Kreeka *vs*. komisjon, T-241/13, EU:T:2015:982, punkt 56).

135 Samuti – juhul, kui vaidlustatud otsuse vastuvõtja esitab otsuse põhjenduste kohta teatavaid selgitusi liidu kohtus toimuvas menetluses – peavad need selgitused olema kooskõlas selles otsuses esitatud kaalutlustega (vt selle kohta 22. septembri 2005. aasta kohtuotsus Suproco *vs*. komisjon, T-101/03, EU:T:2005:336, punktid 45–47, ja 13. detsembri 2016. aasta kohtuotsus Printeos jt *vs*. komisjon, T-95/15, EU:T:2016:722, punktid 54 ja 55).

136 Nimelt, kuigi vaidlustatud otsuses esitatud kaalutlused ei ole kooskõlas selliste kohtumenetluses antud selgitustega, ei täida asjaomase otsuse põhjendused eespool punktides 82 ja 83 meenutatud ülesandeid. Eelkõige takistab selline vastuolu esiteks huvitatud isikutel enne hagi esitamist teada saada vaidlustatud otsuse tegelikke põhjendusi ja valmistada ette oma kaitset nende suhtes ning teiseks liidu kohtul teha kindlaks põhjused, mis olid selle otsuse tegelik õiguslik alus, ning analüüsida nende vastavust kohaldatavatele õigusnormidele.

137 Lõpuks tuleb meenutada, et kui kriisilahendusnõukogu võtab vastu otsuse, millega määratakse kindlaks *ex ante* osamaksed, peab ta teavitama asjaomaseid finantsinstitutsioone nende osamaksete arvutamise meetodist (vt 15. juuli 2021. aasta kohtuotsus komisjon *vs*. Landesbank Baden-Württemberg ja SRB, C-584/20 P ja C-621/20 P, EU:C:2021:601, punkt 122).

138 Sama kehtib ka aasta sihttaseme kindlaksmääramise meetodi kohta, kuna see summa on sellise otsuse ülesehituse seisukohast olulise tähtsusega. Nagu nähtub eespool punktist 15, seisneb nimelt *ex ante* osamaksete arvutamise meetod selle summa jagamises kõigi asjasse puutuvate finantsinstitutsioonide vahel, mistõttu selle summa suurendamine või vähendamine toob kaasa iga finantsinstitutsiooni *ex ante* osamakse vastava suurenemise või vähendamise.

139 Eeltoodust tuleneb, et kuigi kriisilahendusnõukogu on kohustatud vaidlustatud otsusega andma finantsinstitutsioonidele selgitusi aasta sihttaseme kindlaksmääramise meetodi kohta, peavad need selgitused olema kooskõlas selgitustega, mille kriisilahendusnõukogu esitab kohtumenetluses ja mis puudutavad tegelikult kohaldatud meetodit.

140 Kuid käesolevas asjas see nii ei olnud.

141 Nimelt tuleb kõigepealt märkida, et vaidlustatud otsuse põhjenduses 48 on välja toodud matemaatiline valem, mille põhjal määrati kindlaks aasta sihttaseme summa. Kuid on ilmnenud, et see valem ei hõlma kriisilahendusnõukogu poolt tegelikult kohaldatud meetodi elemente, nagu seda selgitati kohtuistungil. Nagu nähtub eespool punktidest 127–130, sai kriisilahendusnõukogu seda meetodit kasutades aasta sihttaseme summa nii, et ta lahutas lõplikust sihttasemest ühtse kriisilahendusfondi kasutada olevad rahalised vahendid, arvutades seega välja summa, mis tuli maksta kuni esialgse perioodi lõpuni, ning jagades viimati nimetatud summa kolmega. Need kaks arvutamise etappi ei nähtu aga sellest matemaatilisest valemist mitte mingil kujul.

142 Seda järeldust ei sea kahtluse alla ka kriisilahendusnõukogu kinnitus, et ta avaldas 2021. aasta mais teabelehe, milles oli välja toodud lõpliku sihttaseme võimalike summade vahemik, ja oma veebisaidil ühtse kriisilahendusfondi käsutuses olevate rahaliste vahendite summa. Sõltumata küsimusest, kas hageja oli nendest summadest tegelikult teadlik, ei olnud tal ainuüksi nende

põhjal võimalik aru saada, et kriisilahendusnõukogu tegi tegelikult eespool punktis 141 nimetatud kaks arvutustehet, kusjuures olgu lisaks täpsustatud, et vaidlustatud otsuse põhjenduses 48 ette nähtud matemaatilises valemis neid tehteid isegi ei mainitud.

143 Sarnased vastuolud mõjutavad ka viisi, kuidas määrati kindlaks koefitsient 1,35%, mis mängib aga eespool punktis 142 viidatud matemaatilises valemis kõige tähtsamat rolli. Seda koefitsienti võib nimelt mõista nii, et see põhineb muude parameetrite hulgas tagatud hoiuste prognoositud kasvul algse perioodi ülejäänud aastatel. Nagu aga kriisilahendusnõukogu kohtuistungil möönis, määrati see koefitsient kindlaks nii, et sellega saaks põhjendada aasta sihttaseme summa arvutamise tulemust – st pärast seda, kui kriisilahendusnõukogu oli arvutanud selle summa eespool punktides 127–130 esitatud nelja sammu alusel ehk jagades kolmega summa, mis saadi ühtse kriisilahendusfondi kasutada olevate rahaliste vahendite lahutamisel lõplikust sihttasemest. Vaidlustatud otsusest sellist arvutuskäiku aga üldse ei nähtu.

144 Lisaks tuleb meenutada, et teabelehe kohaselt jäi lõplik sihttase vahemikku 70–75 miljardit eurot. See vahemik ei ole aga kooskõlas vaidlustatud otsuse põhjenduses 41 esitatud tagatud hoiuste kasvumäära vahemikuga 4–7%. Nimelt märkis kriisilahendusnõukogu kohtuistungil, et aasta sihttaseme kindlaksmääramisel lähtus ta tagatud hoiuste kasvumäärast 4% – mis on teisena nimetatud vahemiku kõige madalam määr – ning sai seega lõplikuks hinnanguliseks sihttasemeks 75 miljardit eurot, mis on esimesena nimetatud vahemiku kõrgeim väärtus. Seega lahknevad need kaks vahemikku. Nimelt, esiteks sisaldab tagatud hoiuste muutuse määra väljendav vahemik ka väärtusi, mis ületavad 4% määra, kuid mille kohaldamise tulemusel oleks lõpliku sihttaseme hinnanguline summa olnud suurem kui see, mis jäänuks selle sihttaseme vahemikku. Teiseks ei ole hagejal võimalik aru saada, miks kriisilahendusnõukogu arvas selle sihttaseme vahemikku summad, mis olid väiksemad kui 75 miljardit eurot. Nimelt oleks selleks tulnud kohaldada alla 4% suurust määra, mis ei jää aga tagatud hoiuste kasvumäära vahemikku. Neil asjaoludel ei olnud hagejal võimalik kindlaks määrata, kuidas kriisilahendusnõukogu kasutas nende hoiuste muutuse määra vahemikku, et arvutada hinnanguline lõplik sihttase.

145 Sellest järeldub, et mis puudutab aasta sihttaseme kindlaksmääramist, siis ei ole kriisilahendusnõukogu tegelikult kohaldatud meetod, nagu seda kohtuistungil selgitati, sama, mis vaidlustatud otsuses kirjeldatud meetod, mistõttu tegelikke põhjusi, millest lähtuvalt see sihttase kindlaks määrati, ei saanud vaidlustatud otsuse alusel kindlaks teha ei finantsinstitutsioonid ega ka Üldkohus.

146 Eeltoodut arvestades tuleb tuvastada, et vaidlustatud otsuses on aasta sihttaseme kindlaksmääramisel tehtud põhjendamisvigu.

147 Järelikult tuleb teise väite teise osaga nõustuda. Võttes arvesse käesoleva kohtuasja õiguslikke ja majanduslikke huve, on siiski korrakohase õigusemõistmise huvides jätkata hagi teiste väidete analüüsimist.

[…]

4. Kuues väide, et rikutud on delegeeritud määruse 2015/63 artikleid 6, 7 ja 20

250 Hageja väidab, et vaidlustatud otsus on vastuolus delegeeritud määruse 2015/63 artiklitega 6 ja 7 ning artikli 20 lõikega 1, kuna kriisilahendusnõukogu ei võtnud korrigeerimiste kordaja arvutamisel arvesse näitajaid NSFR ja MREL ning riski alamnäitajaid „keerukus“ ja „kriisilahenduskõlblikkus“. Eelkõige ei anna selle delegeeritud määruse artiklid 6 ja 7

kriisilahendusnõukogule kaalutlusõigust jätta teatud riskinäitajatega arvestamata. Lisaks ei saa delegeeritud määruse artikli 20 lõige 1 koostoimes sama delegeeritud määruse artikliga 14 olla nende riskinäitajate arvesse võtmata jätmise aluseks. Delegeeritud määruse 2015/63 artikli 20 lõige 1 on nimelt kohaldatav üksnes selle määruse II lisas esitatud teabe suhtes. Selles lisas ei ole aga mainitud vähemalt näitajat MREL ega riski alamnäitajaid „keerukus“ ja „kriisilahenduskõlblikkus“.

251 Kriisilahendusnõukogu vaidleb nendele argumentidele vastu.

252 Delegeeritud määruse 2015/63 artikli 6 lõike 2 punkti a, lõike 3 punkti a ja lõike 5 punkti a kohaselt peab kriisilahendusnõukogu asjasse puutuvate finantsinstitutsioonide riskiprofiili kindlaksmääramisel põhimõtteliselt arvesse võtma näitajaid NSFR ja MREL ning riski alamnäitajaid „keerukus“ ja „kriisilahenduskõlblikkus“.

253 Delegeeritud määruse 2015/63 artikli 20 „Üleminekusätted“ lõike 1 kohaselt ei kohaldata riskinäitajat aga seni, kuni selle delegeeritud määruse II lisas nimetatud konkreetse riskinäitajaga seoses nõutud teave ei kuulu selle delegeeritud määruse artiklis 14 osutatud järelevalveliste aruannete nõuete hulka, milleks on komisjoni 16. aprilli 2014. aasta rakendusmäärusega nr 680/2014, millega sätestatakse rakenduslikud tehnilised standardid seoses krediidiasutuste ja investeerimisühingute järelevalvelise aruandlusega vastavalt määrusele nr 575/2013 (ELT 2014, L 191, lk 1), või ka riigisisese õigusega kehtestatud järelevalvelise aruandluse nõuded.

254 Delegeeritud määruse 2015/63 artikli 20 lõige 1, mille õiguspärasust ei ole käesolevas kohtuasjas vaidlustatud, seab riskinäitaja kohaldamata jätmise võimaluse sõltuvusse kahest tingimusest: esiteks ei kuulu riskinäitaja alusel nõutav teave selle delegeeritud määruse artiklis 14 nimetatud järelevalveliste aruannete nõuete hulka ja teiseks on seda näitajat nimetatud delegeeritud määruse II lisas „Kriisilahendusasutustele esitatavad andmed“ ja mis sisaldab viitteistkümmet andmete kategooriat.

255 Mis puudutab esimest tingimust, siis tuleb märkida, et selleks, et teha kindlaks, kas delegeeritud määruse 2015/63 artikli 20 lõike 1 kohaselt on konkreetse riskinäitajaga seoses nõutav teave osa järelevalveliste aruannete nõuetest, peab kriisilahendusnõukogu kontrollima, kas finantsinstitutsioonid olid kohustatud esitama selle teabe vaatlusaluse aasta kohta pädevale asutusele järelevalvelistel eesmärkidel vastavalt rakendusmäärusele nr 680/2014 või riigisisesele õigusele. Kui lugeda koos delegeeritud määruse 2015/63 artikli 4 lõiget 1 ja artikli 14 lõikeid 1–4, on vaatlusalune aasta see aasta, mida kajastavad heaks kiidetud aruandeaasta finantsaruanded, mis on kättesaadavad enne osamakseperioodile eelneva aasta 31. detsembrit. Sellest järeldub, et käesolevas kohtuasjas on vaatlusalune aasta see aasta, mida kajastavad heaks kiidetud aruandeaasta finantsaruanded, mis olid kättesaadavad 31. detsembril 2020 (edaspidi „asjakohane vaatlusalune aasta“). Nagu kinnitab kriisilahendusnõukogu, ilma et hageja talle vastu vaidleks, on selleks aruandeaastaks 2019. aasta.

256 Mis puudutab eespool punktis 254 mainitud teist tingimust, siis tuleb märkida, et delegeeritud määruse 2015/63 artikli 20 lõike 1 sõnastuse kohaselt on see säte kohaldatav eelkõige siis, kui delegeeritud määruse II lisas loetletud andmed ise on riskinäitajad.

257 Kuid vastupidi sellele, mida väidab hageja, on delegeeritud määruse 2015/63 artikli 20 lõige 1 kohaldatav ka olukorras, kus selle delegeeritud määruse II lisa viitab andmetele, mis ei ole küll ise riskinäitajad, kuid mis on määrava tähtsusega niisuguste riskinäitajate arvutamisel, mida selles lisas ei ole mainitud. Riskinäitaja võib seega jätta kohaldamata, kui selle arvutamiseks vajalikud andmed sisalduvad nimetatud lisas.

258 Sellega seoses olgu märgitud, et liidu õiguse sätte tõlgendamisel ei tule arvestada mitte üksnes selle sõnastust, vaid ka konteksti ning selle õigusaktiga taotletavaid eesmärke, mille osa see säte on (17. novembri 1983. aasta kohtuotsus Merck, 292/82, EU:C:1983:335, punkt 12, ja 19. juuli 2012. aasta kohtuotsus ebookers.com Deutschland, C-112/11, EU:C:2012:487, punkt 12). Lisaks tuleb arvesse võtta direktiivi soovitavat toimet (vt 13. detsembri 2012. aasta kohtuotsus BLV Wohn- und Gewerbebau, C-395/11, EU:C:2012:799, punkt 25 ja seal viidatud kohtupraktika).

259 Mis puudutab delegeeritud määruse 2015/63 artikli 20 lõike 1 konteksti ja eesmärke, siis on selles sättes arvesse võetud asjaolu, et järelevalveliste nõuete ja asjakohaste aruandlusnõuete kehtestamise protsess toimub järk-järgult. Nimelt nagu nähtub eelkõige direktiivi 2014/59 põhjendusest 6, võeti delegeeritud määrus 2015/63 vastu ajal, mil neid nõudeid ei olnud veel lõplikult kehtestatud või mil neid veel korrigeeriti. Sellega seoses ei ole hageja veenvalt vaidlustanud kriisilahendusnõukogu väidet, et osa neist nõuetest määrab pädevad asutused kindlaks järk-järgult ja see omakorda mõjutab andmeid, mis peavad olema kättesaadavad delegeeritud määruses 2015/63 ette nähtud riskinäitajate arvutamiseks. Sellest järeldub, et andmed, mis on vajalikud nendest riskinäitajatest mõne arvutamiseks, ei pruukinud olla kättesaadavad kõigi asjaomaste finantsinstitutsioonide kohta või vähemalt kõigi niisuguste finantsinstitutsioonide kohta, kelle asukoht on mõnes liikmesriigis, vähemalt algse perioodi ühe osa jooksul, kusjuures need andmed võisid olla sellised, mida ei esitata järelevalveliste aruannetena liidu õiguse või ka riigisisese õiguse alusel.

260 Seda arvestades on delegeeritud määruse 2015/63 artikli 20 lõike 1 eesmärk vältida, et finantsinstitutsioonidele kehtestataks *ex ante* osamaksete arvutamisel ebaproportsionaalne või diskrimineeriv maksekoormus just nimelt järelevalveliste nõuete ja nendega seotud aruandlusnõuete järkjärgulise rakendamise tõttu. Nimelt eeldab see arvutamine võrdlevat hindamist. Sellega seoses selgitas kriisilahendusnõukogu sisuliselt, ilma et talle oleks vastu vaieldud, et kui teatavate riskinäitajate arvutamiseks vajalikke andmeid ei esitata järelevalveliste aruannetena kõigi finantsinstitutsioonide poolt või vähemalt kõigi selliste finantsinstitutsioonide poolt, kelle asukoht on mõnes liikmesriigis, oleks kriisilahendusnõukogu siiski kohustatud arvesse võtma andmeid selliste näitajate kohta, mis ei ole võrreldavad.

261 See risk ei teki mitte ainult siis, kui kõnealused andmed ise on riskinäitajad, vaid ka siis, kui andmed ise ei ole riskinäitajaid, kuid siiski nende näitajate arvutamiseks vajalikud.

262 Eeltoodut arvestades tuleb delegeeritud määruse 2015/63 artikli 20 lõiget 1 tõlgendada nii, et see ei ole kohaldatav mitte ainult siis, kui selle delegeeritud määruse II lisas nimetatud andmed ise on riskinäitajad, vaid ka siis, kui viidatud lisas nimetatud andmed on riskinäitajate arvutamiseks hädavajalikud.

263 Neid kaalutlusi arvestades tuleb analüüsida, kas kriisilahendusnõukogu võis 2021. aasta osamakseperioodi *ex ante* osamaksete arvutamisel jätta kohaldamata kaks riskinäitajat, nimelt näitajad NSFR ja MREL, ning kaks riski alamnäitajat, nimelt alamnäitajad „keerukus“ ja „kriisilahenduskõlblikkus“, ilma et ta rikuks sellega delegeeritud määruse 2015/63 artikleid 6 ja 7 ning artikli 20 lõiget 1.

264 Mis puudutab näitajat NSFR, siis tuleneb esimesena komisjoni 17. detsembri 2020. aasta rakendusmääruse (EL) 2021/451, milles sätestatakse rakenduslikud tehnilised standardid määruse nr 575/2013 kohaldamiseks seoses krediidiasutuste ja investeerimisühingute järelevalvelise aruandlusega ning tunnistatakse kehtetuks rakendusmäärus nr 680/2014 (ELT 2021, L 97, lk 1), artiklist 17 koostoimes sama rakendusmääruse artikli 23 teise lõiguga, et finantsinstitutsioonid pidid esitama pädevale asutusele näitaja NSFR andmed järelevalvelistel eesmärkidel ja ühtlustatud alusel alles alates 28. juunist 2021, st pärast asjakohast vaatlusalust aastat.

265 Lisaks, ilma et oleks vaja võtta seisukohta küsimuses, kas näitaja NSFR kohta järelevalvelise aruandlusena nõutava teabe esitamise võimalik kohustus riigisiseses õiguses kohustab kriisilahendusnõukogu seda arvesse võtma selle näitaja kindlaksmääramisel vähemalt riigisisesel tasandil *ex ante* osamakse arvutamiseks, selgitas kriisilahendusnõukogu kostja vastuses, oma vasturepliigis ning kohtuistungil, ilma et talle oleks vastu vaieldud, et igal juhul ei tulene asjakohase vaatlusaluse aasta osas see kohustus selle liikmesriigi õigusest, kus hageja on asutatud, st Saksa õigusest. Seda arvestades ei tõenda ükski Üldkohtu käsutuses olevas toimikus sisalduv asjaolu, et asjakohase vaatlusaluse aasta osas olid NSFR näitajat puudutavad andmed osa Saksa õiguses ette nähtud järelevalvelise aruandluse nõuetest.

266 Asjaolu, et hageja esitas need andmed Saksamaal, ei ole seetõttu asjakohane, kuna ei ole tõendatud, et deklareeritud andmed esitati järelevalvelise aruandluse nõuete täitmiseks vastavalt määrusele nr 680/2014 või Saksa õigusele.

267 Teiseks kuulub näitaja NSFR delegeeritud määruse 2015/63 II lisas sõnaselgelt loetletud andmete hulka.

268 Seda arvestades ei rikkunud kriisilahendusnõukogu delegeeritud määruse 2015/63 artikleid 6, 7 ja 20 sellega, et ta ei võtnud 2021. aasta osamakseperioodi *ex ante* osamaksete arvutamisel arvesse näitajat NSFR.

269 Mis puudutab näitajat MREL, siis ei nõudnud ükski rakendusmääruse nr 680/2014 säte seda, et finantsinstitutsioon esitaks asjakohase vaatlusaluse aasta kohta pädevale asutusele järelevalvelise aruandlusena teavet oma kõlblike kohustuste kohta. Selline kohustus kehtestati alles alates 28. juunist 2021, nagu see tuleneb komisjoni 23. aprilli 2021. aasta rakendusmääruse (EL) 2021/763, millega kehtestatakse rakenduslikud tehnilised standardid Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse (EL) nr 575/2013 ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2014/59/EL kohaldamiseks seoses omavahendite ja kõlblike kohustuste miinimumnõude täitmise järelevalvelise aruandluse ja avalikustamisega (ELT 2021, L 168, lk 1), I jaotisest koostoimes selle rakendusmääruse artikli 17 teise lõiguga.

270 Direktiivi 2014/59 artikli 45 lõige 1, millele hageja tugineb, ei sea seda järeldust kahtluse alla. See säte kohustab liikmesriike tagama, et finantsinstitutsioonid täidavad kogu aeg omavahendite ja kõlblike kohustuste nõudeid, mis on ette nähtud kas kõnealuses artiklis või selle direktiivi muudes sätetes. Seevastu ei sisalda see säte kohustust deklareerida asjakohasel vaatlusalusel aastal kõlblikke kohustusi järelevalvelise aruandluse raames.

271 Ilma et oleks vaja võtta seisukohta küsimuses, kas riigisiseses õiguses võimalikult kehtestatud kohustus deklareerida asjakohasel vaatlusalusel aastal kõlblikke kohustusi järelevalvelise aruandluse raames kohustab kriisilahendusnõukogu seda arvesse võtma näitaja MREL kindlaksmääramisel vähemalt osas, mis puudutab *ex ante* osamakse arvutamist riigisisesel tasandil, selgitas kriisilahendusnõukogu kostja vastuses, oma vasturepliigis ja kohtuistungil, ilma

et hageja oleks talle vastu vaielnud, et igal juhul ei tulene sellist kohustust asjakohase vaatlusaluse aasta osas Saksa õigusest. Seda arvestades ei tõenda miski Üldkohtu käsutuses olevas toimikus, et Saksa õiguse kohaselt kehtisid asjakohasel vaatlusalusel aastal näitajat MREL puudutava teabe suhtes järelevalvelise aruandluse nõuded.

272 Asjaolu, et hageja esitas Saksamaal alates 2017. aastast näitaja MREL kohta teavet, ei võimalda vastupidist tõendada, sest nagu nähtub eespool punktist 271, ei ole tõendatud, et riigisisese õiguse kohaselt esitati see teave järelevalvelise aruandluse raames.

273 Lisaks, kuigi näitajat MREL ei ole delegeeritud määruse 2015/63 II lisas iseenesest nimetatud, on selles lisas kriisilahendusasutustele esitatavate andmete hulgas siiski nimetatud „kõlblikke kohustusi“. Need kohustused on andmete seas, mis on selle riskinäitaja arvutamiseks määrava tähtsusega. Nimelt põhineb see näitaja – vastavalt delegeeritud määruse 2015/63 artikli 6 lõike 2 punktile a ja I lisa osale „1. samm“ – sellistel andmetel nagu omavahendid, kõlblikud kohustused ja MREL, arvestades, et selle näitaja arvutamiseks peab kriisilahendusnõukogu määrama kindlaks omavahendite ja kõlblike kohustuste ülejäägi võrreldes MRELiga.

274 Seda arvestades võis kriisilahendusnõukogu jätta näitaja MREL kohaldamata, rikkumata delegeeritud määruse 2015/63 artikleid 6, 7 ja 20.

275 Mis puudutab riski alamnäitajaid „keerukus“ ja „kriisilahenduskõlblikkus“, siis nähtub delegeeritud määruse 2015/63 artikli 6 lõike 6 punkti a alapunktist iv, et riski alamnäitaja „keerukus“ kindlaksmääramisel tuleb kriisilahendusnõukogul arvesse võtta seda, mil määral käsitatakse vastavalt direktiivi 2014/59 II jaotise II peatükile asjaomase finantsinstitutsiooni ärimudelit ja organisatsioonilist struktuuri keerukana. Samuti tuleneb sama delegeeritud määruse artikli 6 lõike 6 punkti b alapunktist ii, et kriisilahendusnõukogu peab riski alamnäitaja „kriisilahenduskõlblikkus“ kindlaksmääramisel võtma arvesse seda, mil määral saab selle finantsinstitutsiooni suhtes vastavalt sama direktiivi II jaotise II peatükile rakendada kriisilahendusmeetmeid kiiresti ja ilma õiguslike takistusteta.

276 Kriisilahendusnõukogu peab seega määrama kindlaks riski alamnäitajad „keerukus“ ja „kriisilahenduskõlblikkus“ direktiivi 2014/59 II jaotise II peatükist „Kriisilahenduskõlblikkus“ ja selle artiklitest 15–18 tulenevaid nõudeid arvesse võttes.

277 Sellega seoses tuleb märkida, et direktiivi 2014/59 artikli 15 lõike 3 kohaselt viib kriisilahendusasutus kriisilahenduskõlblikkuse hindamise läbi samal ajal ja samal eesmärgil nagu kriisilahenduse kava koostamise ja ajakohastamise vastavalt artiklile 10.

278 Samuti, nagu kriisilahendusnõukogu kohtuistungil selgitas, ilma et talle oleks vastu vaieldud, tuleb finantsinstitutsiooni kriisilahenduskõlblikkuse hindamisel arvesse võtta tema keerukust, kusjuures ta täpsustas, et mida keerulisem on finantsinstitutsiooni struktuur, seda suuremat mõju avaldab see tema kriisilahenduskõlblikkusele. Eeltoodut arvestades ja võttes arvesse delegeeritud määruse 2015/63 artikli 6 lõike 6 punkti a alapunktis iv tehtud viidet direktiivi 2014/59 artiklitele 15–18, sealhulgas selle artikli 15 lõikele 3, hinnatakse keerukust ka kriisilahenduse kava koostamisel.

279 Sellest järeldub, et kriisilahenduse kavade väljatöötamine on eeltingimus sellele, et kriisilahendusnõukogu saaks riski alamnäitajad „keerukus“ ja „kriisilahenduskõlblikkus“ kindlaks määrata.

280 Lisaks kaalub kriisilahendusasutus direktiivi 2014/59 artikli 15 lõike 2 kohaselt finantsinstitutsioonide kriisilahenduse kava koostamisel vähemalt selle direktiivi lisa C jaos sätestatud aspekte. Nende aspektide hulgas peab ta vastavalt selle lisa C jao punktile 17 arvesse võtma finantsinstitutsiooni teisendatavate kohustuste summat ja liiki, kusjuures need kohustused on määratletud direktiivi 2014/59 – Euroopa Parlamendi ja nõukogu 20. mai 2019. aasta direktiiviga (EL) 2019/879 (ELT 2019, L 150, lk 296) muudetud redaktsioonis – artikli 2 lõike 1 punktis 71.

281 Ent nagu nähtub delegeeritud määruse 2015/63 artikli 3 punkti 17 ja direktiivi 2014/59 artikli 2 lõike 1 punkti 71 koostoimest, vastavad need kohustused „kõlblikele kohustustele“ delegeeritud määruse tähenduses.

282 Sellest tuleneb, et kõlblikud kohustused kujutavad endast andmeid, mis on vajalikud selleks, et kriisilahendusnõukogu saaks kindlaks määrata riski alamnäitajad „keerukus“ ja „kriisilahenduskõlblikkus“.

283 Sellega seoses nähtub esiteks eespool punktidest 269–271, et finantsinstitutsioonid ei olnud rakendusmääruse nr 680/2014 alusel kohustatud asjakohase vaatlusaluse aasta suhtes pädevale asutusele teatama, millised kohustused olid järelevalvealaselt käsitatavad kõlblikena. Teiseks, ilma et oleks vaja võtta seisukohta küsimuses, kas sellise kõlblike kohustuste esitamise kohustuse võimalik olemasolu kohustas kriisilahendusnõukogu seda arvesse võtma riski alamnäitajate „keerukus“ ja „kriisilahenduskõlblikkus“ kindlaksmääramisel vähemalt osas, mis puudutas *ex ante* osamakse arvutamist riigisisesel tasandil, ei tulene ühestki Üldkohtu käsutuses olevast dokumendist, et selline kohustus oli Saksa õiguses kehtestatud.

284 Järelikult on delegeeritud määruse 2015/63 artikli 20 lõikes 1 ette nähtud esimene tingimus riski alamnäitajate „keerukus“ ja „kriisilahenduskõlblikkus“ suhtes täidetud.

285 Mis puudutab delegeeritud määruse 2015/63 artikli 20 lõikes 1 ette nähtud teist tingimust, siis kuigi riski alamnäitajaid „keerukus“ ja „kriisilahenduskõlblikkus“ iseenesest delegeeritud määruse 2015/63 II lisas nimetatud ei ole, on selles sõnaselgelt nimetatud kõlblikke kohustusi, mis on nende näitajate kindlaksmääramiseks vajalikud andmed.

286 Neil asjaoludel ei rikkunud kriisilahendusnõukogu delegeeritud määruse 2015/63 artikleid 6, 7 ja 20 sellega, et ta ei võtnud 2021. aasta osamakseperioodi osas arvesse riski alamnäitajaid „keerukus“ ja „kriisilahenduskõlblikkus“.

287 Hageja argumendid ei lükka seda järeldust ümber.

288 Esiteks, mis puudutab hageja argumenti, et kriisilahendusnõukogu oleks pidanud hankima *ex ante* osamaksete kindlaksmääramise otsuse vastuvõtmiseks vajaliku teabe muul viisil kui selle saamine iga finantsinstitutsiooni poolt järelevalvelisel eesmärgil esitatavate aruannete kaudu, siis piisab, kui tõdeda, et sellist kohustust ei tulene kohaldatavate õigusnormide ühestki sättest.

289 Selles küsimuses ei saa hageja ka väita, et kriisilahendusnõukogu oli kohustatud kohaldama näitajat NSFR kriisilahendusasutuste riigisiseseid andmeid kasutades, kuna nagu nähtub eespool punktist 265, ei tõenda ükski dokument Üldkohtu käsutuses olevas toimikus, et selle riskinäitajaga seotud teave tuli Saksa õiguse kohaselt järelevalvelise aruandluse raames esitada.

290 Teiseks tuleb tagasi lükata hageja argument, mis tugineb 15. juuli 2021. aasta kohtuotsuse komisjon *vs.* Landesbank Baden-Württemberg ja SRB (C-584/20 P ja C-621/20 P, EU:C:2021:601) punktile 137, kuna ei selles punktis ega selles kohtuotsuses ei võetud seisukohta delegeeritud määruse 2015/63 artikli 20 lõike 1 kohaldatavuse suhtes.

291 Kolmandaks väidab hageja, et igal juhul on kriisilahendusnõukogu lähenemisviis delegeeritud määruse 2015/63 artikli 20 lõike 1 kohaldamise suhtes väär osas, mis puudutab riigisisesel tasandil arvutatud *ex ante* osamakse osa, kuna vaidlust ei ole selles, et näitajad NSFR ja MREL ning riski alamnäitajad „keerukus“ ja „kriisilahenduskõlblikkus“ olid Saksa finantsinstitutsioonidele kättesaadavad. Seega oleks kriisilahendusnõukogu pidanud neid riigisisesel tasandil kindlaks määratava osamakse osa arvutamisel arvesse võtma. See on nii seda enam, et nende riskinäitajate ja riski alamnäitajate kohaldamata jätmist ei saa põhjendada võrdse kohtlemise põhimõttega, kuna direktiivi 2014/59 alusel saab võrrelda ainult sama liikmesriigi finantsinstitutsioone. Seda arvestades ei ole selle põhimõttega vastuolus see, kui teave nende näitajate kohta, mis on igas liikmesriigis kättesaadavad, ei ole liikmesriigiti sama.

292 Ilma et oleks vaja võtta seisukohta küsimuses, kas näitajaid NSFR ja MREL ning riski alamnäitajaid „keerukus“ ja „kriisilahenduskõlblikkus“ puudutavate aruandlusnõuete võimalik olemasolu riigisiseses õiguses kohustab kriisilahendusnõukogu seda arvesse võtma vähemalt osas, mis puudutab *ex ante* osamakse arvutamist riigisisesel tasandil, tuleb sellega seoses märkida, et nagu nähtub eespool punktidest 265, 271 ja 283, ei ole tõendatud, et Saksamaal kehtis selline kohustus asjakohasel vaatlusalusel aastal. Eeltoodut arvestades ei nähtu Üldkohtu toimikust, et on olemas õiguslik alus, mis lubab või kohustab kriisilahendusnõukogu võtma neid andmeid arvesse ainult riigisisese tasandi osas.

293 Neljandaks leiab hageja, et tõepoolest oli võimalik ja seega kohustuslik võtta arvesse kõiki riskinäitajaid ja alamnäitajaid, kuna kriisilahendusnõukogu pidi tagama asjakohaste andmete kogumise või kohandama tagantjärele andmeid, mis olid esitatud ebaühtlaselt, et need oleksid nõuetekohaselt ühetaolised. Samuti oleks kriisilahendusnõukogu saanud puuduvaid andmeid täiendada hinnangu või ekspertiisi abil.

294 Selles küsimuses piisab, kui märkida, et kohaldatavates õigusnormides ei ole nõutud, et kriisilahendusnõukogu täiendaks järelevalvelise aruandluse nõuetest puuduvaid andmeid, ega seda, et ta mis tahes viisil kohandaks andmeid, mida ei ole kogutud ühte moodi.

295 Arvestades eespool toodut, tuleb kuues väide tagasi lükata.

[…]

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (kaheksas koda laiendatud koosseisus)

otsustab:

1. Tühistada UniCredit Bank AGd puudutavas osas Ühtse Kriisilahendusnõukogu (SRB) 14. aprilli 2021. aasta otsus SRB/ES/2021/22 ühtsesse kriisilahendusfondi tehtavate 2021. aasta *ex ante* osamaksete arvutamise kohta.

2. Jätta otsuse SRB/ES/2021/22 tagajärjed UniCredit Bank AGd puudutavas osas kehtima seni, kuni mõistliku aja jooksul, mis ei tohi ületada kuut kuud alates käesoleva kohtuotsuse kuulutamisest, jõustub Ühtse Kriisilahendusnõukogu uus otsus, millega määratakse kindlaks selle finantsinstitutsiooni poolt 2021. aasta osamakseperioodi eest ühtsesse kriisilahendusfondi tehtav *ex ante* osamakse.

3. Jätta Ühtse Kriisilahendusnõukogu kohtukulud tema enda kanda ja mõista temalt välja UniCredit Bank AG kohtukulud.

4. Jätta Euroopa Parlamendi ja Euroopa Liidu Nõukogu kohtukulud nende endi kanda.

Kornezov De Baere Petrlík

Kecsmár Kingston

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 17. juulil 2024 Luxembourgis.

Allkirjad